

„המילים הבאות שינקו את גרוני: אנו עוצרים אותך בעוון קשירת קשר לביצוע פשע מסוג רצח“ אמרו החוקרים. תהיה איתנו הרבה זמן, לפחות ביסו השנים הבאות...”

התשובה: „יעצרו אותך מפעם לפעם“ זה הוסיף על דאגותיו. אחרי שיבעה ימים הוגש כתב-איש שום נגד בן-שחר. הוא נאשם, לדבריו, בקשר לגנוב את תיקיהמיסמכים של שותפו צביקה. „זה פשוט ניסיון של המיטרה לצאת איכשהו מהבוץ שנקלעה אליו“, הסביר לו עורך-דינו. למרות ההאשמה פחותת-הערך, ביקשה התובעת לעצור את בן-שחר ושותפו אברהם עז תום ההליכים השישפטיים נגדם. בית-הדין אישר להם, והחליט לשחררם בערבות. לילה נוסף ומיותר עבר על בן-שחר במעצר, עד שאביו הצליח להביא לידי ביטול המעצור. בן-שחר נשפט על הערבות הנדרשת על-ידי בית-הדין.

הסוהר ששחר אותם ושהחזיר להם את הפציה, שאל: „שמעתי שיש לך קשר עם חברי-כנסת. מה תאמר להם על המעצר? בן-שחר ענה לו: „אפרסם על כך ספר“.

„כבר שמענו על זה קודם“, אמר הסוהר, „לאף אחד מכם אין אומץ, כי כשתגיעו לכאן בפעם הבאה תסבלו.“

הספר הזה הוא הוכחה לכך שאני עומד בדיוור, מסכם בן-שחר.

לדברי הספר נערך מישפטם של השניים שנה אחרי שיחרורם ממעצר, בבית-הדין המחוזי בחיפה. בפסק-דין זיכה השופט את השניים מכל וכל. „אין בכוננתם של בן-שחר ואברהם, שהם אזרחים מן השורה, לתבוע את המדינה על העוול שנגרם להם.“ מסכם בן-שחר את הספר.

עד כאן סיפורו של אנוש בן-שחר, שם בדוי. את הספר מסיימת שורה של שאלות רטוריות: האם מדינת-ישראל היא מדינת-מיטרה? כיצד זה מוכיח עינים ציבורי רב. חיפשי מוציא-לאור, אבל שניים, שראו את הספר, נרתעו וסירבו להוציא. הם אמנם לא אמרו לי במירוש שהם חוששים להסתבך עם המיטרה, אבל נותר לי רושם כזה.

„השבוע נמנעתי עם נציג של, סטימצקי, והוא קיבל את הספר למכירה בחנויותיו. מחירו של הספר יהיה 15 ש"ח. אני בטוח שהספר לא יכסה את ההוצאות, אבל אני שמח שהוא התקבל להפצה.“

אני מבטיח לשקול את האפשרות לחשוף את שמי האמיתי אחרי פירסום הספר, ומבטיח שאם אמנם אחליט כך, אתן לכם את הראיון הראשון.

לד עיניו, ואני רואה בהן אכזבה עמוקה. איכותי אותו. אני עצור בגלל אשמה שאין לה שחר, ואבי רואה אותי מובל בכבלים לבית-המישפט.

לפני הקהל באולם, שבו ישבו גם כמה עיתונאים שכן-שחר מכיר מחיפה, הודיע נציג המיטרה שיש בירו מידע סודי, שאין למסור אותו לחשוד או לסניגוריו. השופט עיין בחומר והחליט לעצור את בן-שחר לעוד שיבעה ימים, לשם הגשת כתב-אישום נגדו.

משום-מה, בעודו מחכה להעברתו לבית-המעצר, עלו במוחו של העציר זיכרונות מרים ממלחמת-ההתשה, כאשר היה בתעלה וראה את גופת חברו, יצחק, מרוטשת. לא ברור ההקשר בו עלה זיכרון זה במוחו של בן-שחר. האם היה זה ניסיון להעמקת הרובד של היצירה הסיפורית שכתב, לדעתו, או שמא ניסיון להוכיח את מיבעיניו-בצ"ה?

מיתח, כאשר הובא בן-שחר לבית-המישפט לדיון בהארכת מעצרו, ראה את אשתו ואביו ניצבים סמוך לקיר הבניין. „אבי, חיור כולו, ואני רואה שהוא לפני התמוטטות. לחלחית קלה

התחננים ולהתיישב כאשר העכוז מופנה לעבר הסוהר הבודק. בדיקה זו נועדה למנוע הברחת סמים לכלא בתוך פיה-הטבעת.

„הבדיקה היא רמיסה של צינעת-הפרט. הבן-אדם יוצא בהרגשה שהוא חווה אקט נבוי, מלוכלך, סאדיסטי ומשפיל ביותר.“

סביר להניח שאילו היה קם, רעש וגם אחרים היו מוחים, היתה המיטרה מפסיקה שיתות-בדיקה אלה, לפחות נגד עצירים של הפעם הראשונה. תיקויות היא שבטיקות סיפרי אמנם יקום הרעש הצור.“

בבית-המעצר נתקל העציר ב„פפי קים“, יצורים מעופפים ששמים האמיתיים נשאר במעבדה לזואולוגיה. מעין יתוש גדול המוצץ את דמך ומשאיר סימנים של פציעות קטנות. התא חם ומחניק, הזיעה ניגרת כמים, והמעופפים ממשכים לעקוץ.

מיתח, כאשר הובא בן-שחר לבית-המישפט לדיון בהארכת מעצרו, ראה את אשתו ואביו ניצבים סמוך לקיר הבניין. „אבי, חיור כולו, ואני רואה שהוא לפני התמוטטות. לחלחית קלה

הזה של המיפגש הראשון עם חרריה מעצר, כ"רגע השכיחה". „לכמה כוחות נפש זקוק אדם, שלא רגיל בכך, כדי שלא יודה בכל אשמה שמאשימים אותו, ובלבד שיוציאוהו מכאן“.

אחרי שיצא בן-שחר ממעצרו, סופר לו כי מיכאל צור, מנכ"ל החברה ל"ישראל, הודה בכל ההאשמות נגדו אחרי יום אחד בלבד במעצר. באותם רגעים ראשונים היררה בן-שחר רווקא ביום כיבוסקי, שישב 60 יום במעצר על לא עוול בכפו ולא נשבר.

מפתחות התא שיקשקו מכוון „ל-עולם לא אשכח את סיוט שיקשוק המפתחות“, ובן-שחר פגש את „פר-סע“ הראשון שלו. העציר החדש היה מורגל בתא-המעצר, לא הריח את הסירחון ולא ראה את הליכלוך. הוא ביקש מהסוהר כוס מים חמים, הוציא מתיקו שקית תה והכין לעצמו כוס תה חם. „מאשימים אותי בקשירת-קשר ל"רצח“, סיפר בן-שחר, בתשובה לשאלת חבר-לתיא. הוא זכה במבט-הערכה.

„יצאת גבר“, העריך אותו העציר החדש, שמע כי בן-שחר לא הודה ב"מאומה. אל תודה בשום דבר! כולם זונות, ואל תאמין לאף אחד!“

הפוסטה הקטנה, הטנדר המשמש להעברת עצירים, הביאה את בן-שחר ל"סירחון הקישון", כפי שמכונה בית-המעצר-ג'למה בפי העצירים.

כאן הוא עבר את הבדיקה הגופנית הראשונה שלו. „קודם כל יש להוציא את כל המצוי בכיסים. אחרי-כך אתה מתפשט, ומניח את כל הבגדים על שולחן-בידול ארוך, ועומד מול הסוהר כשתחננים לגופך בלבד. אחרי בדיקה יסודית של כל התפצים מועברים חלקם לתוך שקית ומוחרמים עד צאתך ל"חופשי. ממשכים את בגדיך, ואתה חושב כי הכל נגמר ותיכף יורו לך ל"התלבש, ואז מודיעים לך להוריד את

מיתח, כאשר הובא בן-שחר לבית-המישפט לדיון בהארכת מעצרו, ראה את אשתו ואביו ניצבים סמוך לקיר הבניין. „אבי, חיור כולו, ואני רואה שהוא לפני התמוטטות. לחלחית קלה

מיתח, כאשר הובא בן-שחר לבית-המישפט לדיון בהארכת מעצרו, ראה את אשתו ואביו ניצבים סמוך לקיר הבניין. „אבי, חיור כולו, ואני רואה שהוא לפני התמוטטות. לחלחית קלה

„מנהל חברות ושמיאי ביטוח“

את צביקה לא ראיתי מאז, אבל מניעות אלי מדי פעם שמועות שהוא רימה כל מיני אנשי בחיפה.

„ניסיתי לכתוב את הספר כרוזן, ואחרי שה"איתי את כתב-היד לכתם חברים הם אמרו לי לערוך אותו יותר טוב, ולמכור אותו לקהל, כי יש בו עניין ציבורי רב. חיפשתי מוציא-לאור, אבל שניים, שראו את הספר, נרתעו וסירבו להוציא. הם אמנם לא אמרו לי במירוש שהם חוששים להסתבך עם המיטרה, אבל נותר לי רושם כזה.“

„השבוע נמנעתי עם נציג של, סטימצקי, והוא קיבל את הספר למכירה בחנויותיו. מחירו של הספר יהיה 15 ש"ח. אני בטוח שהספר לא יכסה את ההוצאות, אבל אני שמח שהוא התקבל להפצה.“

אני מבטיח לשקול את האפשרות לחשוף את שמי האמיתי אחרי פירסום הספר, ומבטיח שאם אמנם אחליט כך, אתן לכם את הראיון הראשון.